

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

complectens sanctos Mensium, Aprilis, Maii & Ivnii

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1603

Vita S. Petri De Morono, Qvi ex anachoreta, summis Pontifex creatus, dictus est Cælestinus V. ex ea quæ est per Reuer. D. Petrum de Aliaco, Cardin. Cameracensem scripta. Claruit anno Domini 1294.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42716

748 VITA S. PETRI DE MORONO
mihi sal^o restituta fuisset. Vix ea verba miser
pleuerat, cum ecce pristinus morbus rediit: & a-
cerrima vi animam infelicem, ab ingrato & in-
flato extorquet. Ea res effecit, vt metus & reuer-
tia erga beati viri sacras reliquias excreceret,
multiq; ex longinquis locis eò confluere, cum
vt morbis liberarentur, um vt eius intercessione
veniam obtinerent peccatoru. Plurima insupe-
diuina virtute edidit miracula, q nos, ne nimis
prolixitate lectorẽ oneremus, prætermittimus.

C. Baron. in
not. mart.
Rom.

VITA S. PETRI DE MORONO, QUI
ex anachoreta, summis Pontifex creatus, dicitur
est Celestinus V. ex ea quæ est per Rem. D. Pe-
trum de Aliaco, Cardin. Cameracensem scripta.
Claruit anno Domini 1294.

19. Maij,
Pateres eius.

Petrus vir eximia virtute in Aprutijs, in pa-
tribus Italia natus, spiritu quâ carne & ani-
mo quàm origine nobilior, patrem habuit
Angelierum, qui ex Maria coniuge sua, in hac pa-
triarchæ Jacob, filijs xij à Deo ditatus, patrem cui
S. Patriarcha Deo seruitutem exhibere solebat.
Vacabat sedulo pietatis operibus, & quantum per
facultates licebat, curandis pauperibus
operam dabat: & sine intermissione, multo-
mitibus & indefessis orationibus, vt vniuersis
omnibus filijs diuino seruitio dignum
postulabat vterque. Nec sua fuere spe
Nam ex duodecim fratribus, velut alteri
à Deo singulariter dilectum, diuina providentia
multis indicijs ac signis mirabilibus declaratum.

Defuncto patre, mater tali prole beata, illum
hunc suum studio literarum tradidit. In cruce
nocte, qua puer literis incumbere cepit, septem
annos at-
eremitic-
nis frau-
adire de-

us pater, cuidam in somnis apparuisse visus
 est monens hortansque, vt matrem incitaret ad
 filium omnibus maximarum artium disciplinis
 imbuedum. Nec hoc sine numine diuino fa-
 ctum esse credendum est. Nam humani generis
 inimicus, foelicibus huius pueri successib⁹ inui-
 dens, per se suosque ministros, sanctum matris
 conatum impugnare satagebat. At constans ac
 fortis mulier, à suo se proposito diuelli non fi-
 nebat. Interea puer vt primùm literis à limine
 salutis, mentem vocemq; ad orationem formare
 didicit, aspectu imaginis Christi, pro nobis in
 crucem sublato, mirum in modum delectari cœ-
 pit. Cumq; puerili simplicitate, ardentius inter-
 dum obcurus in eam speciem defigeret, virginē-
 que Matrem & Ioannem sub Cruce stantes con-
 templatetur: visus sibi videre est Apostolū. (præ-
 cipue si quid eo die correptione dignum admi-
 sisset) ad se venientem, monentemq; vt vitam
 moreq; componeret, & Christi vestigijs sedu-
 lo insisteret. Indè paulatim culmen perfectionis
 ascendens, tota mente die nocteq; cælestia per-
 tractare cœpit: & matri, signis minimè dubijs,
 spem quam de eo conceperat, certam ostendere.

Dæmonis
 aduersus eū
 machina-
 menta.

Porro cum puer adhuc trium annorum, ligno
 præacuto in dextero oculo percussus, excœcatus
 fuisset, mater à medicis destituta, ad quandam B.
 Virginis ecclesiam cum filio pergens, totam ibi
 noctē in sacris vigilijs ac precibus exegit: & ma-
 nū oculum filij sanum, & in columen reperit.

Oculus eius
 læsus, diui-
 nitus cura-
 tur.

Itaque puer sanctus, vt primū adolescentiæ
 annos attingit, incredibili amore solitudinis, &
 eremiticæ vitæ flagrare cœpit. Et nè qua dæmo-
 nis fraude circumueniri posset, Romam prius
 adire decreuit, vt consilium ab ipso Pon-

De vitæ so-
 litariæ desi-
 derio, & ab-
 itione eius
 ad eremum.

tifice sanum saluberrimumque acciperet. Solus
igitur, omni humano destitutus consortio, iter
aggreditur in quo post multos labores, terrores
atque pericula, ad montem quendam pervenit ubi
omisso Romani itineris proposito, parum co-
pusculo suo a pram formavit foueam; in qua an-
nos tres, in summa admodum vite austeritate
peregit. Hoc ergo in loco inter multas diuine
bonitatis consolationes, mirum quatenus in sus-
conuersationis principio, diabolicę malignita-
tis pertulerit insidias: & quam inuicta virtus,
insultus inimici repulerit. Exacto autem illo an-
norum spatio, Romam perrexit, vt sacerdotali
benedictione ac beneficio dotatus, multo virtu-
lius, pro sua aliorumque salute contra heresim
decertaret. Itaque sacro presbyterij affectu com-
nere, mox ad montem Muronis abiit, ubi in oc-
pta quadam annis quinque angelicę vite puri-
tatem æmulatus, vixit. Cumque degens in idem
omnium terrenarum rerum, & corporis etiam
consuetudinis oblitus, indes magis magisque
caelesti splendore illuminaretur, sentiretque in-
terim humanę carnis fragilitatem spiritui obli-
scantem, & interdum nocturnis pollutio-
corpus inquinantem, animo vehementer impu-
cepit, an deinceps sacrosancta immaculata
poris & sanguinis Christi mysteria offerre
ret. Ea fluctuatio cum in dies vehementer
perturbaret. Ecce nosse quadam visus est in
nis ipse Christus assistere, qui vanos illos con-
scientiæ stimulos, a malo spiritu fraudulenter
immissos, sustulit: docuitque ac monuit propere
huiusmodi diabolicas illusiones & carnis illu-
bras quãdiu illis animus repugnat, a spiritalium
exercitio mysteriorum, ne utiquã cessandum esse.

Degit trien-
nio in fossu-
la.

Rome sacer-
dotio initi-
atur.

Molestiz
scrupulorum
eius.

Hac igitur
ma ac pœ
neus & vt
m, vastiore
al Magalla
variasque
gloriosius
tauit. Nec
consolatio
dapius, il
gudio rec
eue diuinis
culp, & ci
stique pre
noobus iu
que oculos
fomo & l
tandem ali
exhausta ie
tui obtemp
dum rebel
stium lab
domabat, c
rum motus
Igitur c
rutilans ch
que exerce
lucique imi
de fratru
ria pietatis
modum ce
perratis or
turus sic
exemplo
ulperfus

Hac igitur infœlici laniantis conscientia mi-
sera ac pœna liberatus, magno est gaudio deli-
veratus. & ut præclariora de hoste trophæa erige-
ret, vastiorem expetens solitudinem, ex Muronis
ad Magallæ montem se transtulit; in quo novas
variasque dæmonum insidias rursus expertus,
gloriosum semper triumphum de hoste repor-
tauit. Nec desinere in medijs procellis angelicæ
consolationes, spiritusque cælestes: qui appositis
dapsibus, illi ministrarunt, & ingenti perfusum
gaudio recrearunt. Nec mirum sanè, adeo nam-
que diuinis assueuerat alloquijs, ut corporeo
cibus, & cibo potuque planè neglectis, dies no-
bisque precibus, & hymnis, & diuinis medita-
tionibus iungeret, & fatigatos vigilia, cadentes
que oculos, tamdiu in opere contineret, quoad
somo & lassitudine oppressus, vbi fors ferret,
tandem aliquando succumberet. Et quamquam
exhausta ieiunijs membra promptissimè spiri-
tui obtemperarent, ne tamen insurgentes inter-
dum rebelles carnis motus, tranquillum animi
illarum labefactarent, asperrimo corpus cilicio
domabat, catenaque ferrea, lasciuientes lumbò-
rum motus comprimebat.

Igitur cum tantus hic virtutum splendor, &
rutilans charitatis flamma, vim suam longè late-
que exerceret, multos ad sanctæ vitæ societatem,
suique imitationem allexit; adeo ut noua quoti-
dè fratrum multitudine ad eum conflante, va-
ria pietatis domicilia extruxerit, & præclare ad-
modum cõtra dæmonum insultus, & graue pau-
pertatis onus, fratres suos cælesti consolatione
tutatus sit. Et ne pusillus grex, quem sanctitatis
exemplo & verbo, Christi ouili aggregauerat,
dispersus aliquandò periret: eum in Lugdunensi

Migrat ad
montè Ma-
gallæ.

Summa vite
eius austeri-
tas.

Ordo Cæle-
stinorum, in
Lugdunensi
Concilio,

Bbb 5

Con-

sub Grego-
rio decimo
cōfirmatur.

Concilio, sub Pontifice Gregorio, eius nominis
decimo, confirmari postulavit, impetravitque ut
sub Benedicti Regula, quæ multorum vitiorum
obscurata iacebat, ordo sacer in ecclesia Deo mi-
litaret. Itaque religione eius per Pontificem cō-
firmata, animum ad salutem omnium sedulo pro-
mouendam adiecit: breuique admodum sex &
triginta loca Deo dicavit: in quibus sexcenti fr-
rè fratres, varijs virtutum & bonorum operum
exercitijs infudabant. Iam verò quot animas
diaboli faucibus extraxerit, quot à via prauitatis
ad rectam virtutis semitam i eduxerit, nullis ver-
bis explicari potest. Et quis benignitatis studij,
quod in pauperes impēdebat, exprimere valeat?

Valdè profi-
cit.

Benignitas
eius in pau-
peres.

Cuncta quæ possidebat, pauperum esse paruum
nium dicebat. Nam ut inopibus alimenta, doctis
virginibus, remedia infirmis, & oppressis sub-
sidia largiretur, oves & boues, argenteos calices,
& sericas vestes, & alia denique preciosa eccle-
siarum ornamenta distrahebat, quo miserorum
inopiam subleuaret. Cùm autem tanta sollicitu-
dine morituræ carni succurreret, tum verò ani-
mæ multò sollicitiùs cæleste pabulum ministraba-
t. Et quanquam magna literarum scientia pre-
ditus non esset diuino tamen illustratus lumine,
cunctos saluberrima informabat doctrina, & nu-
meros sui imitatione, ad virtutum opera pro-
uocabat.

Efficacia ser-
monū eius.

Hoc autem de eo admiratione dignum narra-
tur, quòd nullus erat tot vitiorum laqueis irreti-
tus, aut tantorum peccatorum pondere pressus,
qui ex facie illius conspectu, verbisque melli-
fluis, ad conscientia compunctionem non redi-
ret & ingenti consolatione perfusus, ab eo rece-
deret. Et quia maximus quotidie populi concu-
sus ad

ad eum fiebat, qui sermones eius dulcedine
 cupiebat, alium locum ab omni hominum
 accessu remotissimum expetijt, qui in
 Magellæ vertice situs, vel solo aspectu,
 horrorem ac formidinem incutiebat. In
 plurimis item miraculis inlarsceret,
 iterum ad Muronis montem redijt, vt
 vltimum vitæ actum, in omni sanctitate
 transigeret. Sed cum ibi per anni & mensis vnus
 habitasset, fuit ad noui certaminis cam-
 pam euocatus.

Nam cum Sedes Apostolica, ab obitu Nicolai
 Quarti, propter Cardinalium discordiam,
 & amplius, pastore viduata fuisset, vnus
 eorum qui primæ vocis honore fungebatur, in
 medio patrum consessu Petrum de Murone
 summum nominauit Pontificem. Ad quam vo-
 cem ceteri stupefacti, pariter in electionem
 consenserunt. Cumque populus vniuersus, de
 hoc eius honore lætus profiliret, ille incredibili
 pudore repletus, indignum se tanti honoris ti-
 tulo clamabat. Et quia multis obtestationibus
 frustra eum à se repellere niteba-
 tur, ipse omnem in salutari fuga, quam vnico
 loco clam meditabatur, constituit. Verum
 populari multitudine circumuentus, cum
 euaadendi spes non esset, summum illud ho-
 noris fastigiũ, vi magis adactus quàm voluntate,
 ascendit. Ea dignitatis gloria decorat⁹, tantũ abest
 de adiecto sibi honore blanditus fuerit, vt etiã
 multò magis quàm antè se deijceret, & præteri-
 te humilitatis propositum mirum in modum
 rageret. Vnde, cum audita electionis eius fa-
 ma, reges Sicilia & Hungaria, veloci cursu ad
 eum peruenissent, vt debita cum reuerencia &
 obse-

Reuertitur
 ad montem
 Muronis.

Eligitur in
 summum
 Pontificem.

Fugã expe-
 sit, sed reti-
 netur.

obsequio, ad Aquilam ciuitatem deduceret, ipse non magnum equorum apparatus, sed paruum sibi asellum adhiberi præcepit. Neque potuit inquam villis regum & Cardinalium precibus adduci, ut ab incepto humilitatis studio desisteret. Et certe quam fuerit hoc summo illi omnium Pontificum Pontifici Christo gratum, singulari voluit miraculo declarare. Nam cum multi viri in similitudinibus oppressi, post eum portarentur, ut contractu vestimenti eius (erat enim totius populi mira erga eum fidei deuotio) sanarentur, homo quidam filium suum ambo pedibus claudum deferens, eum ad virum sanctum per multitudinem accessus non pateret, asello, de quo descenderat, puerum imposuit: qui sanitate cepta ab illa hora firmiter ambulauit.

**Nora in
gus miracu-
lum.**

In dicta igitur ciuitate Aquila, vocato Cardinalium coetu, cum Apostolicus insignibus coronandus esset pater sanctus, quia in terris habitans, tota iam mente, in cælis erat, Cælestini nomen accepit. Et ne quid inter quotidianos ausus stragatus, de percepta Dei gratia perderet, in angusto palatio, cellam ligneam, angustamque sibi habitaculum construxit: ut inter turbas solitariis, & inter diuitias pauper, liberius orationis ac contemplationi vacaret. Ibi ergo assiduo cum mente sua pertractare coepit, quomodo tanta dignitatis sarcina abiecta, ad antiquam solitudinem repedaret. Quid plura? Cum ipse anno quasi dimidio, non sine magna laude Apostolicæ Sedis præfuisset, tandem in Vigilia S. Lucie, depositis pontificalibus insignibus, de alta Petri descensum scendens Cælestinus, ut cælestem sedem condescenderet, ad pedes eorum quibus præfuerat, humiliter Petrus prostermitur: nec prius è terre prole-

**Abdicat se
Pontificatu.**

rarum humilitatis exemplum) surgere vo-
 quam istius honoris compedibus solutus,
 cui compos fieret. Hæc dum fierent multi-
 studio mentis iudicio fluctuarent, inter lau-
 & admirationem ipsius, diuinum numen
 clario miraculo animi eius altitudinem, ter-
 rarumque rerum contemptum comprobauit.
 Nam cum post Missarum solennia, quidam clau-
 stris contractis membris sese ad pedes ipsius pro-
 streret, accepta ab eo benedictione, sanus ere-
 ctus est. Hoc igitur honore velut onere morti-
 bus depulso, ad suauem Christi iugum in pristina
 simplicitate ferendum, lætus redire satagebat.
 Ad eum iam magna propter adeptam liber-
 tatem lætitiæ spiritalis signa oculis ac fronte ge-
 starent, maior tempestas, vnde minimè putabatur,
 subito oborta, tetra eandem caligine inuoluit.
 Bonifacius namque qui ei in Sede Apostolica, nõ
 sine ambitione successerat, terribilibus ei verbis
 increpauit; nõ pedem foràs efferret. Timebat enim
 ne vir sanctus à deuoto sibi populo, tanquã
 summus Pontifex coleretur: & vniuersos hono-
 res, quos in Apostolicæ Sedi debitos, secum asportaret.
 Sed iustus optimo cõscientiæ suæ testimo-
 nio fretus, ea que sola comitatus, relicta curia,
 citam ab secessit, & gaudens atque exultans, pristi-
 nam celestis vitæ consuetudinem repetiuit. Et nõ
 quædam fugam inobedienciæ aut alterius culpæ
 esse crederet, Deus iterum testato miracu-
 lo confirmare dignatus est. Nam in via mu-
 ner quædam filiam suam vtriusque manus offi-
 cio destitutam, ei sanandam obtulit: quam solo
 cruce signo ita sanam & incolumem reddidit,
 vt in diebus vitæ suæ de percepto beneficio
 munderet.

Bonifacius
 Pontifex est
 persequitur

Signo Cru-
 cis sanat pa-
 ralyticam.

Ac

At Bonifacius timore adeptæ gloriæ turbatus, & timore amittendæ turbatus, missis idoneis viris, è fuga eum retrahere, & volentem, volentem, ad se adducere præcepit. Ipse vero quàm corporis viribus destitutus, & propter vilitatam senectutem, ocio & quieti quàm inorum labori habilior, ad partes Apuliæ in obscuram syluam, per loca abscondita & ignota vno tantum fratre comitatus, latitandi causa hinc cogitur. Cùm autem nec in illis quidē partibus occultari posset, mare transire disposuit sed cum peris. milliaria, prospero malè ventis nauigasset, ad terram iterum appulsus, iurisdictionem, cui nomen Vestia est, applicuit. In vico cum circa maris littus, tranquillum nauigandi tempus expectaret, civitatis illius gubernator captum eum detinuit, ac Pontificis in Italia destinavit. Quacumque autem iter habebat, ingens populi multitudo non secus ac Pontifici ei occurrebat, tantoque honore excipiebatur, ut nocte media iter aggredi cogeretur, & die populi corona circumdatus, Pontificis ab omnibus acclamaretur. Nec deerant qui viro sancto persuadere conabantur, ut denuò Pontificis sibi dignitatē vendicaret, cui saluis legibus humanis pariter & humanis renunciare minime potuisset. Ipse verò constantis animi, licet sepe atque iterum ac sæpius interpellatus, firmus in proposito persistit: afferens si nondum exolutus esset, omnem moturum lapidem, qui eadem demum solui posset.

Postquàm igitur ex regno Sicilia, in Campaniam delatus fuit, Bonifacius, spreto Cardinalium consilio, qui virum tantum, tamque popularis ubique miraculis coruscantem, ad for-

Capitur vir
sanctus, &
Romam mit-
tatur.

quietem remittendum esse pronūciabant,
 oppriæ crudelitatis vsus consilio, in turri ad Fu-
 monis castrum, fortissima, eum reclusit: adhibi-
 que tringinta & sex custodibus, omni huma-
 no solatio & colloquio destitutum, arctissimè
 seruari præcepit. Quanquàm aut tantæ essent lo-
 cillius angustia, vt duo illius fratres, qui pro-
 pter rem diuinatū ritè peragendam, ei concessi
 fuerant, eas nullo modo ferre valerent, inde que
 graui languore oppressi, egrederentur; vir san-
 ctus tamen non solū patienter, sed etiam gau-
 det, huius carceris ignominiam, multò ma-
 gis quàm antea Papalis aulae gloriam sustinuit.
 Postquàm autem fidelis athleta diu ac legiti-
 me certasset, & annos quinque & sexaginta in-
 victo animi robore, huius vitæ labores pertu-
 lisset, post decimum in eo squallore mensem
 fortiter exactum, sanctissimum Deo spiritum
 tradidit; cuius venerandum corpus, debito cum
 honore ac celebritate, à Bonifacio in ædem S.
 Antonij de Ferentino translatum, ad maius al-
 tare sepultum est. Et quia vitæ eius sanctitatem
 eximiam, omnipotens Deus, vt in vita, ita etiam
 post mortem, multiplici miraculo compro-
 bauit: anno restauratæ salutis 1313 ab eius autem
 transitu circiter 11. Clemens eius nominis quin-
 tus propter admirandam eorundem clarita-
 tem, quam oculis hauriebat, sanctorum Con-
 fessorum catalogo eum magna cum celebra-
 tem, annumerauit: eiusque annuam festiuita-
 tis diem, 14. Kal. Iunij instituit, qua post huius
 vitæ arumnas, in Christi pace foelicissimè qui-
 scuit.

In castro Fu-
 monis, vir
 sanctus de-
 tinetur.

Obitus viri
 sancti.

Sanctorum
 catalogo as-
 cribitur.

VITA